

ВЯРА ЗА СВРЪХЕСТЕСТВЕНОТО

Призив за вяра в свръхестествената светлина на Христос

Дейвид Уилкерсън
22 Септември 2003

Евангелието на Йоан ни казва: „Яви се човек, изпратен от Бога, на име Йоан. Той дойде за свидетелство, да свидетелства за светлината. Той не беше светлината, но свидетелства за светлината; това беше истинската светлина, която идеща на света, осветлява всеки човек“ (Йоан 1:6-9).

Исус е светлината, за която се говори тук. Казва ни се, че Христос е светлината на света, „за да повярват всички чрез него“ (1:7). Но след това четем: „И светлината свети в тъмнината; а тъмнината не я схвана... При Своите Си дойде, но Своите Му не Го приеха.“ (1:5, 11)

Неверието винаги е наскърбявало сърцето на Исус. Когато нашият Господ дойде на земята в плът, Той внесе невероятна светлина в света. И тя имаше за цел да отвори очите на хората. Но въпреки удивителната светлина на Исус, Библията говори за уникални примери на неверие пред лицето на такава светлина.

Йоан 12 глава съдържа такъв пример. Исус беше във Витания, на вечеря в дома на Лазар, Марта и Мария. Христос вече беше възкресил Лазар от смъртта. И хората вече бяха любопитни и искаха да видят Исус. По това време през града минаваха много хора на път за Пасхата в Ерусалим. Те искаха да зърнат човека, когото наричаха Месията и този, когото Той беше възкресил – Лазар.

В същата глава виждаме хората да воят палмови клонки и да пеят Осанна за Исус, докато Той влизаше в Ерусалим, яздещ магаре. Те виждаха как се изпълнява пророчеството, за което бяха слушали цял живот: „Радвай се много сионска дъще, викай от радост, ерусалимска дъще! Ето, твоят Цар идва при теб; Той е праведен и спасява, кротък и възседнал на осел – да, на осле, рожба на ослица“ (Захария 9:9).

Най-накрая, в същата глава, ни се казва, че от небето прогърмя глас, като Отец прослави името Си. Исус се обърна към удивената тълпа и каза: “Този глас не дойде заради Мен, а заради вас.“ (Йоан 12:30).

Вероятно никоя друга глава в Библията не съдържа толкова много доказателства за Божествеността на Исус, колкото Йоан 12 глава. В нея ние виждаме един човек, който беше възкресен от мъртвите по заповед на Исус. Ние виждаме как се изпълнява пред очите им пророчество на няколко века, което всеки израилтянин знаеше. И чуваме истински глас да говори от небето.

Всички тези неща се случиха пред голяма сбор от религиозни хора. Бог им беше дал закона Си, завета и обещанията Си. Но дори и след като бяха видели тези неща, хората имаха нахалството да се усъмнят в Исус. „А множеството Му отговори: Ние сме чули от закона, че Христос пребъдва до века; а Ти как казваш, че Човешкият Син трябва да бъде издигнат? Кой е този Човешки Син?“ (Йоан 12:34). Те казаха: „Твърдиш, че ще Те разпънат на кръст. Но ние знаем, че истинският Месия ще живее вечно.“

След това хората зададоха един въпрос, който напълно слиса Исус: „Кой е този Човешки Син?“ (Йоан 12:34). На Христос трябва да Му е било трудно да повярва на слепотата им. Всъщност Той дори не се опита да отговори на този въпрос. Вместо това Той предупреди: „...Ходете, докато имате светлината. ... Докато имате светлината, вярвайте в светлината ...“ (Йоан 12:35-36).

Трябва да отбележим сериозността на изявлението на Исус тук. Той беше открил на тези хора силата Си. Беше извършвал чудеса пред тях. Беше им казал „добрата новина“, пророкувана от Захария до Исаия. Въпреки това те все още не вярваха в Него.

Светлината озари тъмнината им. Но помрачените им умове не я схванаха (виж Йоан 1:12). Гръцката дума за „схващам“ означава „хващам, да се противиш на истината, която ражда живот и сила“. На тези хора им беше дадена истина, която да промени живота им. Но те не се хванаха за нея. Не разбраха истината на Христос, понеже не искаха да я притежават.

“Това изговори Исус и си отиде, и се скри от тях.” (Йоан 12:36). В този стих ние виждаме Божието отношение спрямо неверието. Всъщност, Бог не изпитва никакво състрадание или милост към неверието от кора до кора в цялата Библия. Същото важи и за тази сцена. Исус просто си тръгна от невярващата тълпа. В резултат на това хората щяха да си тръгнат от Ерусалим помрачени, понеже не ходиха в светлината, която им беше дадена. Нямаше повече надежда за светлина за тях поради неверието им.

“Ходете, докато имате светлината, за да не ви обхване тъмнината. ...” (Йоан 12:35). Тъмнината тук означава духовна слепота, объркване, загуба на яснота, мрак. Ден след ден върху тези хора щеше да се стели облака на несигурността. Объркването щеше да засегне ежедневните им дела и в крайна сметка да ги обхване напълно. Накрая сърцето им щеше да се помрачи.

Когато прочетох това невероятно предупреждение от Исус, Светият Дух ми каза: „Това се отнася също и за народа Ми днес.“

Отначало се втрещих. Чудех се: „Тъмнина върху хора, които обичат Исус? Хопа, които се молят и изучават Словото? Как може такава тъмнина да дойде над Божия народ?“

С готовност си признавам, че вече съм бил залят от светлината на Исус. През 50-те години от служението ми съм виждал Господната сила да възкресява духовно мъртвите. Виждал съм как много Лазаровци излизат от гробниците на наркоманията и алкохолизма. Книгата ми „Кръстът и Героите на ножа“ беше написана изцяло за чудотворната Божия сила. През целия си живот съм гледал как мъртвите оживяват чрез възкресителната Му сила.

Виждал съм и много други светлинни лъчи – от раждащите живот Божии имена, през новозаветните Му обещания, до изпълнението на Неговите пророчества. В един смисъл аз съм виждал всичко, което пише в Йоан 12 глава, както и още много други неща. Всъщност, Бог е показал на народа Си онова, което видяха очите на онези евреи. Ние знаем не само от Библията, но и от опит, че Бог е пригответил велики неща за онези, които Го обичат. На нас ни е даден Новият Завет, който да ни научи на това. Даден ни е и Святият Дух, който също да ни научи. По същия начин са ни дадени и „по-добри обещания“, така че да можем да станем участници в Божествената Му природа.

Разполагаме и с помазани учители, евангелизатори и пророци, които да залееят сърцата и умовете ни със светлината. Те ни потапят в истината, изпълват ни със славните обещания и ни напомнят за Божията вярност да ни освобождава всеки път.

Питам те – при всички тези чудесни обещания, как е възможно над нас да се стели облака на тъмнината?

Обикновено, когато разсъждаваме над духовната тъмнина, ние си мислим за атеистите. Или пък си мислим за измъчените, пропити от грях грешници, които опипват околния свят с тъга и празнота. Истина е, че грехът е „земята на тъмнината“. А дяволът е царят на тъмнината. Апостол Павел говори за „безплодните дела на тъмнината“.

Но това не е онзи вид тъмнина, който описва Исус в Йоан 12. Не, тази тъмнина е облак от объркване, духовна слепота, нерешителност, помрачение на духа и ума, която се спуска над вярващите. Забележете, че Исус не отправя това предупреждение към невярващите хора или апостолите. Той се обръща към святите братя. Говори за тъмнина, която се спуска над християните, които отказват да смесят Словото, което чуват, с вяра. Не желаят да хванат, да прегърнат и да ходят в светлината, която им се дава. И един ден те ще се събудят и ще разберат: „Бог вече не ми говори.“

Чудя се колко от християните, които четат това послание в момента, са в облака на объркването. Ти там ли си? Вероятно молитвите ти остават без отговор. Непрестанно си унил. В живота си се сблъскваш с неща, които не можеш да си обясниш. Разочарован си от обстоятелствата и хората. Непрестанно се съмняваш в себе си, засипан си от въпроси и непрестанно изследваш сърцето си, за да видиш къде грешиш. Чувстваш мрак, отчаяние, нерешителност и не можеш да се отърсиш от тях.

Може да си зрял вярващ. В продължение на години си седял под чисти евангелски проповеди. Но сега се съмняваш в себе си и се чувстваш неадекватен. Не чувстваш Господната радост като преди. И сега се чудиш дали Бог има някакъв спор с теб.

Това е тъмнината, за която Исус предупреди, че ще се спусне над нас, ако не започнем да ходим в светлината, която сме получили. Нека те попитам – вярваш ли в обещанията Му? Прегърнал ли си скъпоценното Му Слово? Съпротивяваш ли се на Сатана чрез словото от амвона? Или пренебрегваш Божията вярност в миналото към теб? Не вярваш ли, че Той стои до теб, че контролира всичко в живота ти? Ако е така, значи си отворил себе си за тъмнината.

Исус описва човека, който живее в тъмнина, като казва: „Който ходи в тъмнината, не знае къде отива.“ (Йоан 12:35). С други думи: „Такъв човек е изгубил пътя. Стъпките му са объркани, той е нерешителен, ходи като сляп.“

Пророк Исая описва точно такива хора. Израилтяните бяха възвеличили Божия Закон. Но те не живеяха според онова, което бяха научили от него. Бог им каза:

“Чуйте, глухи, и гледайте, слепи, за да видите! Кой е сляп, ако не служителят Ми, и глух като посланика, когото изпращам? Кой е сляп както предания {или: съвършения} и сляп както служителя ГОСПОДЕН? Виждаш много, но не забелязваш, ушите му са отворени, но той не чува. ГОСПОД благоволи заради правдата Си да възвеличи закона и да го направи почитан. Но той е обран и ограбен народ, всички са уловени в дупки и скрити в тъмнични домове. Плячка са и няма спасител; обир са и никой не казва: Върни го! Кой от вас ще даде ухо на това, ще внимава и ще слуша за бъдещето?“ (Исая 42:18-23)

Кой предаде тези хора на такава тъмнина? Исая ни казва в следващия стих: „Не ГОСПОД ли, срещу Когото съгрешихме?“ (42:24). Какъв грях бяха извършили тези хора, че да бъдат предадени на такава тъмнина? Това беше чисто и просто неверието им. Исая казва, че те не ходеха в светлината на словото, което бяха чували: „И не пожелаха да ходят в пътищата Му и не послушаха закона Му. И Той изля върху него яростта на гнева Си и силата на битката и тя го опали отвсякъде, но той не разбра; изгори го, но той не го взе присърце.“ (42:24-25)

Аз знам какво е да влезеш в облак от такава тъмнина. Нещата се объркват. Не можеш да чуеш ясно слово от Бог. Искаш бързи отговори, викаш към Бог: „О, Господи, не Те виждам и чувам като преди.“ Започваш да Го молиш да има повече милост към състоянието ти.

Но истината е, че Господ не изпитва милост към неверието. Той е наскърбен от него. Той очаква, че ние ще ходим в светлината, която сме приели. Ние трябва да вярваме в Словото Му и да се придържаме за обещанията Му. Едва когато се върнем към знанието от Словото Му и до осъждението от Святия Дух излизаме от тъмнината.

Върху онези, които съсредоточават вниманието си върху собствените си слабости, се спуска дълбока тъмнина

Познавате ли християни, които винаги се оплакват за това колко глупаво или неадекватно се чувстват? Те непрестанно подценяват себе си. Сравняват се с онези, които уважават и си мислят: „Въобще не приличам на него. Положението за мен е безнадеждно.“

Може би си спомняте старозаветната история за израелските съгледвачи, които бяха пратени да огледат Обещаната земя. Те се върнаха и казаха: „Да, това е земя на мляко и мед. Но също така е пълна с гиганти и градове с високи стени. Не можем да се изправим срещу тези хора. Ние изглеждаме като скакалци в сравнение с тях.“ (виж Числа 13)

Тези хора не обвиняваха Бог. Те не казаха: „Бог не може да го направи. Той няма достатъчно сила.“ Те не се осмелиха да изкажат такова неверие. Вместо това се фокусираха над себе си и казаха: „Не можем. Ние изглеждаме като малки буболечки в очите им.“

Но това не е смирение. Не е и невинен, безобиден разговор. Това е противопоставяне на Онзи, който е светлина на света. Светлината ни заповядва да вярваме: „Всичко мога чрез Онзи, който ме укрепва.“ (Филипийци 4:13)

Виждате ли, когато се оплаквате поради слабостите си, не поставяте себе си в по-ниско положение. Поставяте Господ в по-ниско положение. Как? Отказвате да вярвате или да ходите в Словото Му. Това е грях срещу светлината. И той носи тъмнина.

Израелските съгледвачи бяха толкова съсредоточени върху слабостите си, че бяха готови да се откажат. Те дори говориха за това да се върнат обратно в Египет. Как отговори Бог на страховете и неверието им? „И ГОСПОД каза на Моисей: Докога ще Ме презира този народ и докога няма да Ми вярва въпреки всичките знамения, които съм извършил сред него?“ (Числа 4:11). Бог им приписа един грях: неверието.

Днес Господ задава на народа Си същия въпрос, който зададе на Израел: „Кога ще повярвате онова, което ви обещах? Казах ви, че силата Ми ще бъде с вас, когато сте слаби. Не трябва да разчитате на силата на плътта си. Казах ви, че ще използвам слабите, бедните и презряните хора в този свят, за да посрамя мъдрите. Аз съм Йехова, вечната сила. И Аз ще ви направя силни чрез Моята мощ, чрез Духа Ми. Та, кога ще започнете да живеете чрез тези неща? Кога ще повярвате в онова, което ви казвам?“

Бог се наскърбява, когато народа Му не ходи в светлината на заветните Му обещания

Ние си мислим, че когато се провалим в това да вярваме на Бог, нараняваме само себе си. Мислим си, че просто пропускаме благословенията Му. Но това не е всичко. Преди всичко ние нараняваме и ядосваме нашия благословен Господ. И Той ни предупреждава: „Ако не Ми вярваш, ще закоравиш сърцето си.“

В Евреи четем: „Не закоравявайте сърцата си както в преогорчението, както в деня на изкушението в пустинята, където бащите ви Ме изкушиха, изпитаха Ме и видяха делата Ми четиридесет години. Затова се разгневих на това поколение и казах: Всякога се заблуждават в сърцата си и не са познали Моите пътища. Така се заклев в гнева Си: Те няма да влязат в Моята почивка!“ (Евреи 3:8-11)

Коя е причината, поради която Божия народ не успя да влезе в почивката Му? Дали беше поради прелюбодейство, алчност, пианство? Не, това се случи само поради неверието им. Това беше народ, който виждаше чудесата Му в продължение на 40 години – свръхестествени чудеса, които Бог извърши за тях. Никой друг народ на земята не беше толкова обичан, за никой друг народ не се бяха грижили толкова нежно. Те получаваха откровение след откровение за Божията добрина и строгост. Те чуваха свежо слово проповядвано редовно от Моисей, техния пророк и водач.

Но никога не прибавиха вяра към словото. Следователно, това че го слушаха, не им помогна въобще. Сред всички онези благословения, те все още не вярваха, че Бог е верен. И с течение на времето у тях се засели неверието. От този момент нататък тъмнина покри пътя им през пустинята.

Възлюбени, неверието е корена зад всяко закоравяло сърце. Книгата Евреи пита: „А против кои се гневи четиридесет години? Не против онези ли, които съгрешиха и чиито трупове паднаха в пустинята?“ (3:17). Гръцката дума за „гневи“ тук означава негодувание, оскърбление, гняв. Просто казано, неверието на народа разпали Божия гняв срещу тях. Още повече, че то ги завлече в непрестанната спирала на неверието: „Внимавайте, братя, да не би да има в някого от вас зло сърце на неверие, което да отстъпи от живия Бог..., за да не би някой от вас да се закорави чрез измамата на греха.“ (3:12-13)

Неверието е майката на всички грехове. То беше първият грях извършен в Едемската градина. То е и в основата на всяка горчивина, бунт и студенина. Затова Евреи 3-та глава се обръща към вярващите с „Внимавайте, братя.“ Авторът завършва с тези смразяващи думи: „На кои още се закле, че няма да влязат в Неговата почивка? Не на онези ли, които бяха непокорни? И така, виждаме, че те не можаха да влязат поради неверието си.“ (Евреи 3:18-19)

Неверието е най-опасно когато е изказано на глас

Бог каза на Израел: „Вие не ми повярвахте, когато ви казах, че няма от какво да се страхувате, че ще се бия за вас. Вие напълно забравихте, че ви отгледах като дете и се грижих за вас. Никога не Ми повярвахте, макар че вървах пред вас, дадох ви облак, който да ви закриля от жаркото слънце и огън вечер, който да осветява пътя ви и да ви носи утеха в тъмната нощ. Но вие изговорихте на глас съмненията си, похулихте Ме и Ме изкарахте лъжец.“ (виж Второзаконие 1:27-35). Йоан повтаря последната фраза в Новия Завет: „Който не вярва в Бога, Го е направил лъжец“ (1 Йоан 5:10).

Господ казва на народа Си: „Чух ви да говорите. Казвате колко сте неадекватни, колко изоставени се чувствате, колко е маловажен живота ви. Казвам ви, това Ме ядосва. Всъщност, то Ме ядосва толкова много, че няма да ви позволя да влезете в почивката Ми. Ще ви дам живот на скитничество из пустинята.“

Може да си спасен, да си пълен с Духа и да ходиш свято пред Бог, а все още да си виновен за неверието си. Може да си мислиш: „Нямам никакво неверие.“ Но притесняваш ли се, когато нещата тръгнат на зле? Страхуваш ли се да не предадеш Бог? Неспокоен ли си, страхуваш ли се за бъдещето?

Вярващият, който има безусловна вяра в Божиите обещания, се радва на пълна почивка. Кое характеризира тази почивка? Пълното, абсолютно доверие в Божието Слово и пълната зависимост от Неговата вяра към Словото Му. Всъщност, почивката е доказателството за вярата.

Може би се чудиш: как сърцето на вярващия се закоравява чрез неверие? Ние виждаме една шокираща илюстрация за това в Марк 6-та глава. Учениците бяха в една лодка и отиваха към Витесда, като плаваха по тъмно. Изведнъж се появи Исус, ходещ по водата. 12-те си помислиха, че това беше призрак и се потресоха от страх. Но Исус ги успокои: „Дерзайте! Аз съм. Не се бойте!“ (Марк 6:50). След това Той се качи на лодката и вятърът спря.

Следващият стих ни казва всичко за състоянието на сърцата на учениците: „А те много се изумиха и учудиха в себе си, защото не се бяха вразумили от чудото с хлябовете, тъй като сърцето им беше закоравяло.“ (Марк 6:51-52). (Гръцката дума за закоравен тук означава „като камък, сляп, инатливо обезверен“). На нас ни се казва, че тези мъже току що бяха видели невероятно чудо. Те видяха как Исус нахрани 5000 души само с 5 хляба и 2 риби (като след това останаха 12 пълни коша с къшеи). И Той беше използвал 12-те, за да направи това. Когато Марк ни казва, че учениците „не разбраха“ това чудо, той има предвид, че „те не можаха да го схванат“.

Дали това се случи понеже те нямаха сияние, което да отрази чудото, което току що бяха видели? Защо не се казва, че учениците паднаха пред учителя си и Му се поклониха като на Бог? Защо няма благоговение, трепет, свят страх? Очевидно те просто си тръгнаха от онова място, качиха се на лодката и започнаха да гребат. Тогава, веднага след като бяха видели това невероятно чудо, те се учудиха, че вятърът спря, когато Исус му заповяда.

Казвам ви, закоравяването се случва тогава, когато извадиш „вечерята“ от свръхестественото. Тези мъже нямаха необходимата вяра, за да повярват на онова, което току що бяха видели да извършва Исус. За 24 часа те бяха забравили чудотворната вечеря и си помислиха, че това е нещо нормално. Те все още се съмняваха в свръхестествената сила на Христос.

Силата, която ни пази в Христос, е свръхестествена

В Марк 8-ма глава Исус отново нахрани народа, около 4000 души, само със седем хляба и няколко риби. Отново учениците събраха няколко коша пълни с остатъци (виж Марк 8:5-8). Но Христос знаеше, че учениците все още не бяха приели чудотворната Му сила. Така че ги попита: „Още ли е закоравяло сърцето ви?“ (8:17)

Аз вярвам, че в основата на неверието на учениците стоеше още един проблем. Тези хора просто не можеха да повярват, че Самият Бог е решил да прекара време с тях. Още повече, че Той ги използваше за да светят с Божествената Му сила.

Аз си представям учениците след това второ нахранване на народа, как седят слисани. Те трябва да са си мислили: „Това не може да е истина. Ако Исус наистина е Бог, защо би избрал нас да сподели такава невероятно сила? Защо би се хранил и спал сред нас? Ние сме просто рибари, необразовани, нямаме никакви способности. Защо Му е да ходи по водата, за да влезе в лодката, вместо да покаже тези чудеса на по-достойни хора?“

Вероятно си се чудил същите неща понякога относно себе си: „На земята има милиарди хора. Защо Бог говори с мен? Защо ме е избрал?“ Аз ще ти кажа защо: това е било пълно чудо. Разговорът ти с Него е напълно свръхестествен. Той не е едно от онези необясними неща в природата, които се случват. Не, в него нямаше нищо естествено.

Защо? Понеже в християнския живот няма нищо естествено. Всичко в него е свръхестествено. Това е живот, който зависи от чудеса от самото начало (включително и твоя разговор с Бог). И той просто не може да бъде изживян без вяра в свръхестественото.

Помислете за това: ангелите, които са около теб, са свръхестествени същества. Силата, която те пази в Христос, е абсолютно свръхестествена. Светът живее в тъмнина, а ти – в светлина. Защо? Това е така понеже живееш в сферата на свръхестественото. Няма нищо естествено в това, тялото ти да е храм на Святия Дух. Няма нищо естествено в това, да бъде обиталище на свръхестествения Бог на вселената.

Въпреки това точно тогава става закоравяването. Хората започват да отдават свръхестествените дела на Бог в живота им на природата. Не, никога! Опасно е да забравяме чудесата. Ужасяващо е да погледнем Божиите чудеса в миналото и да кажем: „Просто така стана.“ Всеки път, когато отнемеш „свръх“ от „свръхестественото“, сърцето ти се закоравява повече.

Скъпи светии, просто трябва да приемете това чрез вяра – същият този свръхестествен Бог, Който нахрани многохилядните тълпи само с няколко хляба, ще работи свръхестествено и в кризата ви. Неговата чудотворна сила ще ви освободи от робството ви. Тя ще ви помогне да ходите в свобода. А Той ще използва слабостите ви – всъщност, най-жалкото ви състояние – за да покаже на света чудото на пазителната Му мощ.

Там започва нашата вяра. Със сигурност всички, които следват Исус ще преживеят трудности. Когато дойдат тези времена, когато сме обхванати от изкушение или отчаяние и се нуждаем от чудо, трябва да кажем уверено: „Направи го отново, Господи. Ти си правил чудеса преди в живота ми. Освобождавал си слугите Си по свръхестествен начин през цялата история. Направи го отново и се прослави. Нека силата Ти бъде свършена в немощта ми.“

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2003 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Faith for the Supernatural](#) / [Вяра за свръхестественото](#)